

med knjigami

G

L. 1979/80
Št. 1

p r e b e r i t e

pionirska knjižnica

je odprta neprekinjeno in sicer
naslednje ure:

VSAK DAN OD 8^h do 18.30 razen SREDE,

ko si lahko izposodite knjige med

12. in 18.30 uro, ob SOBOTAH pa od
8^h do 12^h.

ČLANARINA JE LETOS 30 DIN

PIONIRSKI ODDELEK

je trenutno v hudi stiski s prostorom, ker smo sredi adaptacij. Zato so v tem polletju odpadle vse ure pravljič, knjižne uganke, literarne ure, obiski iz vrtcev in šol.

Otroci iz vrtcev in šol, ki so nas kljub temu obiskali, so lahko samo videli in spoznali, kje in kaj je pionirska knjižnica. Posamezni kottički so zdaj nedostopni, sedežev ni, niti ni razstav MOJE NAJLJUBŠE KNJIGE. V novih, obnovljenih prostorih bodo te dejavnosti spet lahko zaživele.

OBNOVITE SVOJO SKRIB ZA OTROKE

ČB 242

1979-80

DI 4448/1982

knjižne zbirke

so izdaje knjig, ki imajo po vsebinski in likovni plati nekaj skupnega. V pionirski knjižnici zbiramo vse slovenske zbirke za otroke in mladino. Naj vam predstavimo nekaj teh:

NAJDIHOJCA

PEDENJPED

ČEBELICA

MALA SLIKANICA

KLJUKČEVA KNJIŽNICA

PELIKAN

BISERI

PIONIRJEVA KNJIŽNICA

VELIKE SLIKANICE

DETELJICA

ZLATA PTICA

CICBANOVA KNJIŽNICA

MLADI ODER

**IZBRANA MLADINSKA DELA
SLOVENSКИH PISATELJEV**

KONDOR

ODISEJ

SINJI GALEB

OBRAZI

pesniška zbirka

je zbirka pesmi enega ali več
avtorjev. Poglejmo jih nekaj:

SONČNICA NA RAMI (slov. pesniki od
Levstika do danes)

ZLATA LADJA (Kajetan Kovič)

SONCE IMA KRONO (Srečko Kosovel)

MAMA PRAVI, DA V OČKOVI GLAVI (Saša
Vegri)

PEDENJPED (Niko GRAFENAUER)

KAM PA TEČE VODA (Neža Maurer)

CAPLJAČI (Vojan Arhar)

Poznamo tudi zbirke č r t i c,
n o v e l, p r a v l j i c, b a s n i

Otroka je treba vzgajati v duhu razumevanja,
strpnosti, prijateljstva med narodi, miru
in občega bratstva ter zavesti, naj bodo vse
njegove sile in njegova nadarjenost v službi
človeka. (iz Deklaracije o otrokovih
pravicah)

MEDNARODNO LETO OTROKA 1979

SLON IN BANANE

V CIRKUSU JE ŽIVEL SLON. NASTOPAL JE V ARENI IN OBISKOVALCI CIRKUSA SO MU NA VSE PRETEGE PLOSKALI. NEKOČ GA JE PRIŠEL POGLEDAT NJEGOV BRAT SLON IZ DŽUNGLE.

»LEPO ŽIVIŠ,« JE REKEL SLON IZ DŽUNGLE. »NASTOPAŠ, VSI TI PLOSKAJO IN NA KONCU TI LJUDJE PRINESEJO BANANE.«

»TO JE ŽE RES,« JE ODVRNIL SLON IZ CIRKUSA,

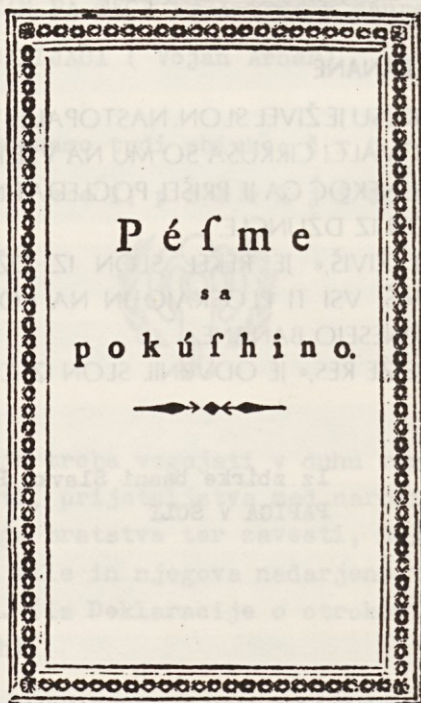
Iz zbirke basni Slavka Pregla
PAPIGA V ŠOLI

je tiskano avtorsko delo hkrati natisnjenih izvodov neke knjige.

Prvo izdajo imenujemo prvi natis, naslednji natisi pa so lahko naspremenjeni (tudi dotis, ponatis) ali spremenjeni (popravljena izdaja, dopolnjene izdaja).

Miniaturna izdaja je izdaja v mini knjižici.

Faksimile je natančen, prefotografiran tiskarski posnetek rokopisa, risbe, tiska ...

zanimivost

Najmanjša knjiga na svetu je bila razstavljena na doslej največji razstavi miniaturnih knjig v Leipzigu leta 1978. To je izdaja knjige Bilder ABC, ki meri 3,5 X 2,5 mm. Izdelali so jo v leipziški visoki šoli za grafiko in knjižno umetnost. Natisnili so jo na japonskem svilenem papirju in vezali v usnje.

literarna ugan ka

Iz katere knjige je ilustracija?

Nada Kraigher: Maja

Ob mednarodnem letu otroka

in v počastitev 60-letnice SKOJ
smo konec septembra odprli razstavo
knjig na temo

OTROK V VOJNI

Razstava je bila v Prešernovi hiši,
zaradi izrednega zanimanja je bila
odprta skoraj ves mesec. Posebno
bogastvo razstave so bile otroške
risbe učencev četrtega, petega in
šestega razreda Osnovne šole Simona
Jenka, ki so nastale pod mentorstvom
likovne pedagoginje Jolande Piberni-
kove.

Knjižni del razstave se je dotaknil
dveh velikih poglavij:

- NAŠE REVOLUCIJE v trpljenju, borbi,
prosveti in kulturi,
- BOJA ZA NEODVISNOST in človečanske
pravice, ki sega tudi v naš čas.

Mladi obiskovalci so lahko videli tudi mladinski list P I O N I R in učbenike, ki so jih tiskali oziroma razmnožili v partizanskih tiskarnah za učence v partizanskih šolah. Ta pomembni zgodovinski tisk hrani študijski oddelek Osrednje knjižnice Kranj v svoji posebni zbirki.

Razstava je bila zelo obiskana. Ogle-
dali so si jo tudi člani klubov OZN,
ki so imeli zbor v Kranju, predvsem pa
osnovnošolci, ki jim je bila še posebej
namenjena. Zabeležili smo okrog 2600
obiskovalcev.

Otroka je treba obvarovati pred vsemi
vrstami zanemarjanja, okrutnosti in
izkoriščanja. V nikakršnih okoliščinah
ne sme biti predmet trgovine.

Za popoln in skladen razvoj osebnosti
sta otroku potrebna ljubezen in razu-
mevanje (iz Deklaracije o otrokovih
pravicah)

ŠTEV. 2 — FEBRUAR 1945 — LETO III.

VSEBINA

VSI NA DELO
 NAŠA NAJVEČJA NALOGA
 8. FEBRUAR —
 SLOVENSKI NARODNI PRAZNIK
 VRBA
 O RDEČI ARMADI
 PETERČEK
 PIONIRJI IN LETALA
 BEGUNEC
 TONČEK IN LOJZEK
 SESTANEK TREH VODITELJEV
 KRALJ PETER II.
 PIONIRJI PIŠEJO
 PIONIRJI, ALI ŽE VESTE...
 KRIŽANKA

IZDAJA POKRAJINSKI ODBOR OF ZA GORENJSKO
 TISKA TRILOF

Otrok in vojna

Vojna...? Ali je to tista grozota, o kateri mi večkrat govorijo starši in o kateri še več vidim po televiziji? Ali pa je to tista razposajena otroška igra, vojna z lesenimi puškami?

Vojna ... , otrok ...

Niti ne razumem te povezave... Vojna, ta kruta, neizprosna in krvava vojna in ... Otrok, to ljubko in nežno bitje.

... Premišljujem ...

Današnji otrok skoraj ne pozna krutosti. Igra se, strelja s puškami in mitraljezi, pa čeprav so leseni ... To je dokaz, da današnji otroci res ne poznajo vojne, njenih krutosti.

... Zopet premišljujem...

Otrok v raztrgani srajčki stoji pred zažgano hišo in joče. Kruti vojaki ga brcajo in streljajo predenj. Poleg otroka kleči ženska. Stiska jo k sebi in preklinja krute vojake.

Je že kdo premišljeval o tej raz-
liki med otroki...? Zakaj tisti
otroci niso imeli toliko pravic
kakor mi, današnji otroci?

Zakaj je sploh bila vojna? Kdo si
jo je izmislil, kdo se je spomnil
okrutnosti, ki jih mi ne bomo nikdar
razumeli ...

T a n j a Z a l a š č e k

15
ROJSTNI DAN NAŠE
DOMOVINE

Naša domovina je svobodna. Zavedati pa se moramo, da je bila cena velika, da so bila darovana življenja in upi. Nekatere še vedno ubija spomin na preplah, zapuščenost in grozo. Zato si lahko samo želimo, da se strahotna podoba nasilja ne bi ponovila. Hkrati pa se dobro zavedamo, da vojne, tiranije, lakota, siromaštvo in boleznijo še hromijo življenja, da bo moralo človeštvo vložiti še velike napore za človekov lepši svet, da bo potrebno še veliko časa, da bo človekov jutri vreden človekovega življenja.

Zakaj se nekateri afriški otroci ne morejo igrati...

Na različnih krajih zemeljske krogle živijo ljudje različno. Otroci niso povsod tako srečni kot v Jugoslaviji. Na svetu je veliko krajev, kjer živijo otroci revno, kjer so žejni in lačni.

V mnogih afriških državah je ena velikih človeških nesreč pomanjkanje vode. Ljudje trpijo žejo. Naši otroci ne vedo, kaj pomeni biti žejen. Brž ko se oglasi žeja, vzamete kozarec in odprete pipo. V naši državi je veliko rek, jezer, potokov, studencev... vode je toliko, da je ne bi mogli popiti. Naši otroci se igrajo z vodo, z njo se škropijo, v njej se kopajo. Toda povsod ni tako.

Nedolgo tega sem bil v veliki, znani afriški državi, kjer cenijo vodo kot zlato. V nekaterih delih Afrike izgovarjajo besedo »voda« z velikim spoštovanjem. Najbolj me je prizadelo, ko sem videl, kako trpijo žejni otroci.

Puščavski kraj. Veter je po malem dvigal peščen prah, pred katerim je treba dobro zavarovati oči. Uboge koče iz zemlje, najbolj revna stanovanja, kar sem jih videl. V žareči senci poleg koče je ležala suha koza mlahavih uhljev in prežvekovala. Ni bila privezana. Poleg kože pa je bil čisto na kratko h kolibi privezan črn deček, ki mu je bilo morda komaj štiri leta. Imel je utrujene oči. Strašno sem bil presunjen. Mislil sem, da je hudobna mama tako neusmiljeno kaznovala svojega sina.

Tedaj je prišla iz kolibe dečkova mama, suha in izmučena ženska.

Prosil sem črnca, ki je bil z menoj, naj vpraša mamo, zakaj je privezala svojega otroka. Zakaj je tako grobo kaznovala sina? Kaj je črni malček zakrivil?

Dobili smo neverjeten in presunljiv odgovor.

»Deček ni nič zakrivil. Toda moj sin se zelo rad igra, rad se giblje, teka, zato je vedno žejen in pije veliko vode. Pri nas pa ni toliko vode, da bi jo otroci pili, kolikor bi si je želeli. Zato sem ga privezala, da se ne bi mogel igrati in da ne bi bil tako žejen.«

Onemel sem. Ali je mogoče, da nekateri otroci na svetu zaradi revščine in pomanjkanja nimajo pravice, da bi se igrali?

Kako lepo bi bilo, če bi mi iz Jugoslavije lahko poslali takšnim otrokom celo jezero vode.

Iz knjige Mirka Vujačića
Kako dremljejo krokodili

Tudi veliko naših pisateljev in pesnikov, ki pišejo za otroke, je v svoji zgodnji mladosti okusilo vojno. Pisatelj Kajetan Kovič se v knjigi, ki jo želimo tokrat predstaviti, tudi dotakne dogodkov med vojno. A ker je prepričan, da človeški spomin ni zmeraj obremenjen le s hudim, temveč obsijan predvsem z lepim in močnim so njegove zgodbe *V o j n a*, *N e m š k i u č i t e l j*, *N e m š k i j e z i k*, *Z a t e m n i t e v*, *B o m b a r d i r a n j e*, *P o n i m a j u*, *B u n k e r*, *Ž e l e ž n i š k a n e s r e č a*, *F r o n t a* in druge polne veselja nad tem, "da je življenje pisano in bogato, tudi takrat, kadar se zdi ali celo je v strugah trpljenja in smrti."

NEMŠKI UČITELJ

Ko so prišli Nemci, smo morali v nemško šolo. Učitelj ni znal slovensko, otroci pa ne nemško, zato smo večinoma peli in telovadili.

Moja mama si je šla nemškega učitelja ogledat. Vprašala ga je, kje je hodil na učiteljsiše. Rekel je, da

takšne šole ni nikoli obiskoval, ampak da je po poklicu frizer. Meni se ta poklic ni zdel tako daleč od učiteljskega, kakor je bila prepričana moja mama. Z glavami se navsezadnje ukvarjajo tako učitelji kot frizerji: eni jim vlivajo znanje, drugi jih brijejo in strižejo.

r a z g l e d i

V Münchnu je bila v novembru tri=desetič po vrsti Mednarodna razstava otroške in mladinske knjige. Raz=stavljenih je bilo okrog 6000 knjig, ki so jih pokazale države z nemške=ga jezikovnega področja, Velika Britanija, Izrael, ZDA, Gana, Japon=ska, Nizozemska, Shri-Lanka, prvič tudi Kitajska, Italija, Sovjetska zveza, Romunija, Tunizija, Švedska, Čehoslovaška, Belgija, Francija, Grčija, Južna Afrika, Španija, Poljska, Turčija, Madžarska in Jugoslavija. Jugoslavijo so predstavljale založbe Mladinska knjiga, Partizanska knjiga, Borec, Univerzum, Mladost. Pokazali so tudi n a j l e p š o k n j i g o z letošnjega beograjskega sejma Dulići, dulići uveoci, izdajo Dečjih novin iz Gornjega Milanovca s prečudovito likovno opremo Mersada Berbera.

20
Nagrada AVNOJ
za književnost 1979
ČEDO VUKOVIĆ

Književnik Čedo Vuković se je rodil leta 1920 v Djulićih pri Andrijevići. Prve povesti je objavil že leta 1935 v podgoriški Zeti, po osvoboditvi pa se je predstavil z vrsto povesti, dram in antologij ustnega in pisanega črnogorskega književnega in kulturnega izročila. V svojih delih načenja moralna vprašanja človeka in časa, odlikuje se z bogato vsebino, miselnostjo in lepoto sodobne realistične pripovedi. Je tudi avtor znanih romanov za otroke, žal pa njegova dela v slovenščino še niso prevedena.

V njegovih fantazijskih pravljicah nastopajo živali in predmeti v nenavadnih okoliščinah, profesor Bistroum, zmaj in nepogrešljivi junak Željko. Pravlјice so alegorične. To so pripovedke o nas, to smo mi, preneseni v drugi svet, v katerem je opazen vsak madež. Tako pisatelj na svoj način kaže na človeške nesreče in slabosti: neenakost med ljudmi in narodi, sebičnost, neiskrenost, nepoštenost, hvalisanje, prepirlјivost ...

simon jenko

pesnik Sorškega polja

Rodil se je 27. oktobra 1835. Mladi Šmonca je bil menda v svoji otroški dobi radoživ dečko in je bil močno navezan na otroško družbo v Podreči na Sorškem polju. Novi kmečki dom v Prašah, kamor so se starši po poroki preselili, mu ni ugajal. Pogrešal je igre z vaškimi vrstniki in je še naprej večino časa prebil v Podreči. Bil je izredno občutljiv in umsko nadpoprečno nadarjen otrok. V Smledniku in tudi v kranjski osnovni šoli je bil vseskozi odličen učenec. Zaradi socialnega položaja staršev, ki niso zmogli stroškov za šolanje v Ljubljani, se je zanj zavzel sorodnik, profesor na gimnaziji, pater Nikolaj v Novem mestu. Odslej je večji del časa preživel ob študiju v samostanskem okolju. Tako kot v osnovnošolskih letih je zdaj osvajanja novega znanja budilo v njem občutek notranje gotovosti in veljave.

V Novem mestu je začel s pesnikovanjem, vendar je svoje prve pesniške poskuse, samokritičen kot je bil, uničil. Šele v Ljubljani je spet navezal stike s svojimi sošolci in vrstniki. Teda j je popolnoma prelomil z dotedanjim načinom življenja. Njegove pesmi so bile radožive, polne svetlega notranjega razpoloženja.

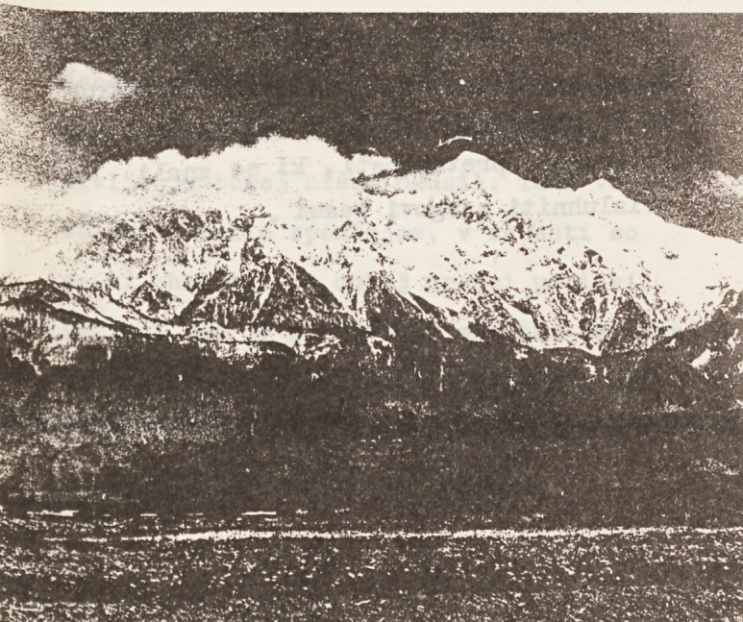
Obrazi.

*Vitala je narava
 'Z groba, ^{zopet} živa, ^{ter se giblje} živa
 Na neslu, ^{Novo mesto. Kaj} giblji,
 Kar ne bi podriva.*

*I sreci umeji
 Ljudne govornice,
 Ki jih govornijo
 Zvezde i svetle*

*Kampanji budi se,
 Z^{ive} inta moji
 Z mano inta, z mano
 Gladne pesmi piši.*

Na prigovarjanje staršev in sorodnikov, predvsem pa zaradi pomanjkanja potrebnih sredstev za študij na univerzi, se je spet ločil od tovarišev in odšel jeseni 1855 v celovško bogoslovje. Študij teologije pa je kmalu opustil. Kljub vsemu se je odločil za Dunaj. V dunajskih letih se je pesnik brezskrbno prepuščal življenju, čeprav ga je vznemirjala misel na prihodnost. Spet se je shajal z vajejci in z njimi v literarnem krožku razpravljal tudi o politiki. A neuspeh pri študiju ga je navdajal s pesimizmom.

Jenkova življenjska pot je osamljena. V neredkih življenjskih okoliščinah se je moral ločiti od tovarišev in iti samorastniško pot, kar vse je vplivalo na njegov način doživljanja sveta. Osamljen je ostal tudi v literarnem dogajanju svojega časa. Umetniške težnje so bile tedaj usmerjene v prozo in epiko. Jenko pa je vztrajal pri osebnoizpovedni liriki. Ostal je pevec svojih občutkov. Javnost ga ni priznala. Kritika ni odklonila samo njegovih ljubezenskih pesmi, temveč je ugovarjala celo večjemu delu domoljubne poezije, ker je tudi to čustvo prežemal dvom, pesimizem ali satira.

Danes priznavamo njegovo umetnost, kakor so jo priznavali tudi že vsi v naši literarni preteklosti, ki so znali prisluhniti njegovi pesmi .

25 p o r t r e t

NIKO GRAFENAUER

Pesnik je doma v Ljubljani, v bloku na Vodmatu. Zdaj je urednik knjig za otroke pri Mladinski knjigi.

Zaprosili smo ga, da nam je za naš bilten odgovoril na nekaj vprašanj.

V VAŠI DRUŽINI JE BILO VELIKO OTROK. ZGODAJ STE OSTALI BREZ STARŠEV IN NE NAZADNJE JE BILA VMES ŠE VOJNA. KAJ NAM LAHKO POVESTE O SVOJEM OTROŠTVU?

V naši družini je bilo sedem otrok, štiri hčere in trije sinovi; jaz sem bil zadnji, ker je mati teden dni po mojem rojstvu, decembra 1940, umrla, oče pa je odšel za njo leto in pol kasneje. Družinskega življenja torej nisem okusil. Tudi vojne se dokaj medlo spominjam, v zavesti so se mi ohranili le dokaj drobni utrinki. Večidel sem jo preživel v skrbnem varstvu naše gospodinje Nežke, ki jo je negodni družini priskrbela sestrična Milica

Grafenauer, hči literarnega zgodovinarja Ivana Grafenauerja. Proti koncu vojne me je gospodinja, izredno dobra ženica, vzela s seboj v Bezuljak pri Begunjah; družina pa se je v pomanjkanju raztepla na vse vetrove.

Moja najlepša otroška leta pa so bila vsekakor tista, ki sem jih preživel v kmečkem okolju v Dvorski vasi pri Velikih Laščah, kamor me je takoj po vojni vzela s sabo sestra učiteljica. Tja sem se pogosto vračal tudi še vsa kasnejša leta, ko je sestra že zdavnaj odšla naprej v šole in se nato zaposlila v drugih krajih. Prav gotovo se mi je iz tistega časa poleg doživljanja narave, prvih kmečkih del, ki sem jih lahko opravljal, in otroške igre ob nedeljah, ko so bili kmečki otroci prosti, najgloblje vtisnila v zavest starožitna vaška skupnost, ki je bila v tistem času še zelo živa.

KONČALI STE ŠTUDIJ PRIMERJALNE KNJIŽEVNOSTI IN LITERARNE TEORIJE. UKVARJATE SE S PREVAJANJEM PESMI, ZLASTI IZ NOVEJŠE NEMŠKE LIRIKE, LITERARNO TEORETSKA ISKANJA STE ZAPISALI V KRITIKI IN POETIKI 1974. KAKŠNO JE BILO VAŠE SREČANJE S POEZIJO?

Na to vprašanje bom odgovoril kar z odlomkom it uvoda, ki sem ga napisal v knjigo Pa da bi znal, bi vam zapel. Tam je moje odkritje poezije popisano s temile besedami: " Tako se spominjam, da je kaj čuden vtis naredila name Kosovelova pesem Bori, ki sem jo večkrat prebral, a se nikakor ni skladala z mojimi tedanjimi predstavami o poeziji. Saj poznate začetne verze te pesmi:

Bori, bori v tihi grozi,
 bori, bori v nemi grozi,
 bori, bori, bori, bori!

Smešno nenaravna in prisiljena se mi je zdela povezava borov z grozo, ki je vendar človeško čustvo. In to pretiravanje z "bori"! Razen tega se pesem tudi ni rimala in je bila sploh vsa narobe napisana. Pa vendar se me je dotaknila z neznano silo, privlačevala me je - ker je bila napisana drugače, kot sem bil vaje - in me begala obenem, zato sem jo tudi tolikokrat prebral. Šele kasneje sem lahko dojel pomen pesnikove prispodobe z bori in tudi na čustvu zgrajeni ritem in zvočnost pesmi. Moja tedanja izkušnja s pesništvom je namreč temeljila na šolskih primerih poezije in po naključju je bil prav Srečko Kosovel eden tistih pesnikov, ki sem jih

začel brati sam od sebe; šele postopoma pa sem začel prebirati tudi sodobne slovenske pesnike."

K temu nimam dodati ničesar drugega kot to, da sem se ob srečanju s Kosovelom zavedel, da poezija ni šolska lajna, ampak nekaj hudo vznemirljivega, četudi je ne razumeš. In zdi se mi, da sem se šele takrat do kraja prebudil zanjo, čeprav sem že prej pisal nekakšne verze. Odtlej pa sem zavestno tudi sam želel postati pesnik.

UVELJAVILI STE SE KOT PESNIK ZA ODRASLE. PRVA VAŠA ZBIRKA JE IZŠLA ŽE LETA 1962 POD NASLOVOM VEČER PRED PRAZNIKOM, 1965. LETA ZBIRKA STISKA JEZIKA IN 1975 ZBIRKA ŠTUKATURE. HKRATI S TO PPEZIJO SO NASTAJALE TUDI PESMI ZA OTROKE, KI JIH PODREJATE ENAKO ZAHTEVNIM, ČEPRAV DRUGAČNIM ESTETSKIM MERILOM. KAJ VAS VODI PRI PISANJU ZA OTROKE?

Pesmi za otroke ne pišem zato, ker bi me to veselilo zaradi samih otrok, ki te pesmi berejo, ali še natančneje rečeno: moje pesmi ne nastajajo iz nekakšne solzave načelne ljubezni do otrok, ker takšne ljubezni ni, kot je izmišljena tudi ljubezen do človeka ali človeštva sploh, pač pa me pri njihovem pisanju vodi želja po oblikovanju takšnega pesniškega sveta, ki

je v prvi vrsti moj svet, saj ga moram šele odkrivati. Če pa že gre za kakšno ljubezen, ki se uteleša v mojih pesmih, potem je to predvsem ljubezen do neznanega, skritega, še nepreverjenega. Ker pa vem, da je takšno iskateljstvo in odkrivanje ena poglobitnih lastnosti otroštva, ga skušam upodobiti v besedah na takšen način, da se otrok lahko pridruži moji pesniški pustolovščini. Tisto, kar mene in mladega bralca povezuje v pesmi, je potemtakem predvsem najina skupna ljubezen do igre in v njej temelječe avanture.

IMATE HČERKICI DVOJČICI, EVO IN NIÑO.
KAKO STA ONIDVE VZLJUBILI POEZIJO, KA-
TERE PESMI STA NAJRAJE POSLUŠALI?

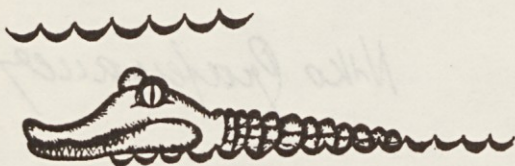
Radi sta poslušali vse pesmi, ki sem jih
jima prebral, najraje pa imata igrive,
razposajene in hudomušno zasukane verze.

PESMI O PEDENJPEDU SO IZŠLE ŽE LETA 1966 IN 1968, V ZBIRKI MOJA KNJIŽNICA 1969. LETA, LETOS SPET V ZBIRKI VELIKE SLIKANICE. RAZEN TEGA STE DALI OTROKOM TUDI ZBIRKO PESMI KAJ JE NA KONCU SVETA IN KAJ IMA SONCE NAJRAJE. KATERA ZBIRKA VAM JE NAJLJUBŠA?

Najljubša mi je moja nova zbirka z naslovom NEBOTIČNIKI, SEDITE, ki bo izšla šele letos spomladi. V njej se obračam k nekoliko starejšim otrokom, ki so že prerasli pedenjhlache in so že dovzetnejši za zahtevnejše pustolovske podvige v poeziji.

ZA OTROKE STE NAPISALI TRI RADIJSKE IGRE: NEDELJA V SENČNEM GOZDU, CINCINCIN POTEPIN, PREPLAH V VIŠNJI GORI. KAKO STE SE ODLOČILI TUDI ZA TO ZVRST? JE BILO TO SPET IZ LJUBEZNI PO USTVARJALNI PUSTOLOVŠČINI?

Prav gotovo, čeprav so te igre nastale že pred leti in jih kasneje nisem več pisal. Seveda me še zmerom mika ta zvrst pisanja za otroke, žal pa ne najdem pravega časa, da bi lahko uresničil kakšno svojo radijsko zamisel. Vse preveč sem kot urednik knjig za otroke zavzet s prebiranjem tistega, kar napišejo drugi. To pa je nemalokrat kaj utrudljiva in duhamorna stvar.

KAKŠNI SO VAŠI NAČRTI IN KAJ ZDAJ
PRIPRAVLJATE ZA OTROKE. BI BILI TAKO
PRIJAZNI IN NAS RAZVESELILI S ČISTO
NOVO, ŠE NEOBJAVLJENO PESMICO?!

Načrtov imam celo kopico: pišem poezijo za
odrasle, študije o poeziji, ki jih bom nekoč
izdal v knjigi, prevajam tuje pesnike, rad
pa bi napisal tudi dramo. Nekaj stvari to-
rej že delam, nekaj pa jih imam še v na-
črtu. Že omenjena zbirka pesmi za otroke
NEBOTIČNIKI, SEDITI pa je hvalabogu že
izgotovljena stvar. Iz nje je tudi pri-
ložena pesem.

ULICA

Če je ulica ravna in lepa,
je svetla njena perspektiva!
A kakšna je , če je slepa
ali kriva?

V slepi ulici je perspektiva
zgubila vid.
Nekoč je bila nepazljiva
in čelno trčila v zid.

Kriva ulica je bolj skrita
in bolj od rok.
In perspektiva v njej je zavita
kot kozji rog!

Niko Grafenauer

srečno
1980

P O V E D A N O

Prirast knjižnega fonda v letu 1979:

skoraj 2500 enot

Obiskovalci SEPTEMBER 2 757

OKTOBER 4 185

NOVEMBER 3 808

Izposojene knjige

SEPTEMBER 6 232

OKTOBER 9 060

NOVEMBER 8 174

S Š T E V I L K A M I

MED KNJIGAMI

Letnik VII

L. 1979/80

Št. 1

Med knjigami je bilten pionirskega oddelka Osrednje knjižnice občine Kranj. V šolskem letu 1979/80 izideta dve številki. Ureja vodja pionirskega oddelka Vika Konc. Uredniški odbor: Ada Hrovatin, Mija Knific, Bojan Pisk, France Drolc. Likovno ureja Cveta Arnež. Razmnožuje tiskarna Merkur Kranj v 500 izvodih.